

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 171

16 Δεκεμβρίου 2005

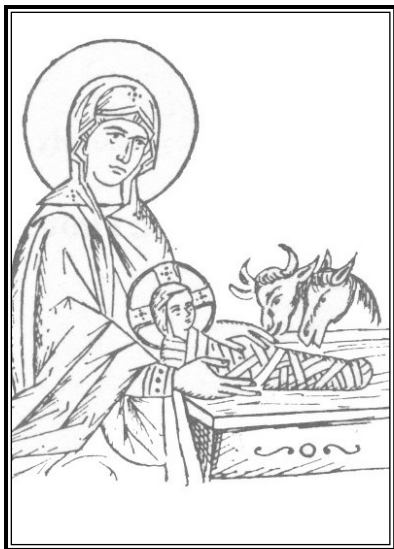
Σκύψε, ἀδελφέ μου, στή Φάιτην...

Θέλω νά καταθέσω στή μυστική τράπεζα τῆς ἀνήσυχης ψυχῆς τοῦ συνοδίτη μου ἓνα μήνυμα ἀναφαίρετης ὑπαρξιακῆς βεβαιότητας καί πληρωτικῆς ἱκανοποίησης.

Δέν ἐμπιστεύομαι τό μήνυμά μου στήν ἀνθρώπινη μάζα, πού συντονίζεται, μηχανικά καί παθητικά, στόν ἦχο καί στό ρυθμό τῆς παγκοσμιοποιημένης ὑποκουλτούρας, θυσιάζοντας, στό βωμό τοῦ μμητισμοῦ, τήν ἰδιαίτερότητα καί τήν αὐτονομία τῆς προσωπικότητας.

Μήτε τό ἀφήνω, ἐκθετο, στή χλιδάτη, ἀλλά παραπλανητική καί ἀποχαυνωτική ἀγορά τῆς «δῆθεν» εὐμάρειας, πού προβάλλει παραπλανητικά σπότς καταξίωσης καί εὐτυχίας, ἐπενδύοντας στά προγράμματα ἐκμετάλλευσης τῶν παραγόντων τῆς ὀλιγαρχίας καί μοιράζοντας στούς πολλούς, στούς ἀνώνυμους δρομεῖς τοῦ ἱστορικοῦ χώρου, ἀπό μιά λήκυθο, γιά νά σταλάξουν μέσα τήν ἀπογοήτευσή τους καί τήν ἀθεράπευτη πικρία τους.

Τό μήνυμά μου, τό ἀντλῶ ἀπό ἄλλη, δοκιμασμένη καί καταξιωμένη διαχρονική πηγή καί τό ἐμπιστεύομαι στίς ὑπάρξεις, πού ἀνοίγονται

μέ λαχτάρα στο μυστήριο της ζωής, ίκνηλατοῦν μέ σοβαρότητα τό «ἐ-δῶ» καί τό «ἐπέκεινα», τό «πρόσκαιρο» καί τό «αἰώνιο». Τό δέχομαι, σά «φίλημα ζωής» ἀπ' τούς μεγάλους ἀγωνιστές τοῦ πνευματικοῦ γηπέδου, ἀπ' τούς φλεγόμενους σκυταλοδρόμους της ἀγιότητας, πού, ἀναζητώντας τό βαθύ νόημα της ἀνθρώπινης ὑπαρξης, βηματίσαν, εὐλαβικά, πρὸς τή «Φάτνη», ἀνακάλυψαν τό μυστικό θησαυροφυλάκιο της ζωής καί της ἀνό-θευτης θεϊκῆς ἀγάπης, ἄντλησαν διδαχή καί ἐμπειρία, φῶς καί δύναμη καί κατάθεσαν μπροστά στοῦ ταπεινὸ λίκνο τοῦ σαρκωμένου Λόγου τοῦ Θεοῦ, εὐωδία ἀγάπης καί εὐλάβειας, τή βίβλο τῶν ἀγωνισμάτων τους.

Καί τό ἐμπιστεύομαι στήν πυρωμένη καρδιά τοῦ γνωστοῦ ἢ τοῦ ἄγνωστο, τοῦ φίλου ἢ τοῦ ἐχθροῦ, τοῦ σφριγνηλοῦ νέου ἢ τοῦ κυρτωμένου καί λευκασμένου γέροντα, στήν κάθε ἀτίμητη εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, πού περπατάει μέ ἀποσκευὴ τὸν προσωπικό προβληματισμό καί μέ ὄραμα τὴν κατάφαση στήν ἀλήθεια της ζωής καί στήν ὑπέρβαση τοῦ φόβου τοῦ θανάτου.

Αδελφέ μου, πάρε τό στενό, ἀλλὰ ὀλοφώτεινο μονοπάτι, πού ὀδηγεῖ στή Φάτνη. Προσπέρασε τίς φανταχτερές κατασκευές, πού θαμπώ-νουν τό περίεργο μάτι μας. Ἐφηνε πίσω σου τίς σειρῆνες, πού καθηλώ-νουν στή γῆ καί στή λάσπη της. Καί στάσου ἐκεῖ, πού ἀπουσιάζει ἡ ἐπιτήδευση, ἡ ἰδιοτέλεια, ἡ ἐκμετάλλευση καί ἡ φτιαχτή στίλβωση της ζωής, γιά ν' ἀκούσεις καί νά ψηλαφήσεις, μέ τό ἴδιο σου τό δάχτυλο, τό μυστικό νόημα της ὑπαρξῆς σου. Ὅτι ἡ Ἀγάπη, ἡ βαθειά ὡς πηγὴ ἀκέ-νωτη καί πλατειά ὡς βραχίονες, πού διακρατοῦν τὴν οἰκουμένη, ἀγάπη τοῦ σαρκωμένου Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, «*συνέχει πάντας ἡμᾶς*» (Β' Κορινθ. ε' 14). Ὅτι τό νήπιο, πού ἀναπαύεται στήν ταπεινὴ Φάτνη, πῆρε τὴν ἀν-θρώπινη φύση μας καί περπάτησε στή γῆ μας, γιά νά ἀναπλάσει καί νά ἀνακαινίσει τὴ δική μας φθαρμένη καί νά τὴν ἀνυψώσει στήν ἀτίμητη τιμὴ τῶν δαιτυμόνων της οὐράνιας εὐφροσύνης. «*Ὅτε ἦλθε τό πλήρω-μα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱόν αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολαύομεν*» (Γαλατ. δ' 4, 5).

Στὴ Φάτνη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀρχίζει νά γράφεται ἡ καινούργια σελίδα της ἱστορίας. Της προσωπικῆς μας ἱστορίας καί της παγκό-σμιας. Σηματοδοτεῖται ἡ ὑπέρτατη καταξίωση τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου μας. Ἐγκαινίζεται ἡ ἀναγεννητικὴ ἐμπειρία της θεϊκῆς Ἀγάπης. Δια-λύεται τό σκοτάδι της ἀγνοσίας. Λούζεται ἡ ὑπαρξὴ μας στοῦ φῶς της αἰωνιότητος. Γίνεται σύντροφός μας ἡ βεβαιότητα της ζωής καί ἡ ἐλ-πίδα της γλυκειᾶς κοινωνίας μέ τὸν Πλάστη μας καί Λυτρωτὴ μας.

Οἱ φίλοι ἀναγνώστες μας οἰκειώθηκαν-χάρη στή συχνή φωτογράφιση προσώπων καί γεγονότων- μέ τόν κατάλογο τῶν σκανδαλοποιῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Τούς ξεχωρίζουν ἀπό μακριά. Καί τούς ἀπονέμουν «τά προσήκοντα».

Οἱ περιστάσεις ἀναγκάζουν νά ἐνημερωθεῖ ὁ κατάλογος καί μέ ἄγνωστα, ἴσαμε τή στιγμή, ὀνόματα. Μέ τίς φιγούρες τῶν ρασοφόρων, πού διακινούνται στό ἐκκλησιαστικό στερέωμα καί γράφουν ἱστορία, ὡς «πλάνητες» καί «πλανῆτες». Ὡς περιπλανόμενοι, ὅπουδῆποτε γῆς, γιά τήν ἐξόρυξη διακρίσεων καί ἀξιωματῶν. Καί ὡς δορυφόροι τῶν ἐξουσιαστῶν, ἀκόμα καί τῶν μεγαλύτερων σκανδαλοποιῶν, γιά τήν ἐξασφάλιση εὐνοίας καί ψήφου.

Ὁ νέος ἀστέρας, «πλάνης» καί «πλανήτης», πού θά σᾶς παρουσιάσω, εἶναι ὁ σημερινός, «ἐλέω Πειραιῶς Καλλινίκου καί Ἀθηνῶν Χριστοδούλου», Ἀρχιεγγραμματέας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως Σεραφεῖμ (Μεντζελόπουλος).

Τήν εἰσαγωγή στό βιογραφικό του πανόραμα θά τῇ δανειστῶ ἀπό τό ἐξαίρετο καί μετρημένο στίς ἀναφορές του,

μηνιαῖο ἐκκλησιαστικό περιοδικό, «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής».

Στό φύλλο τοῦ Νοεμβρίου 2005 τοῦ «Ἰωάννη τοῦ Βαπτιστή», διαβάζουμε ἕνα σχόλιο, πού ἀναφέρεται στίς περιεργες καί ὑποπτες περιπλανήσεις, ἀνά τήν οἰκουμένη, τῶν ρασοφόρων νοσταλγῶν καί κυνηγῶν τῆς ἀρχιερατικῆς μίτρας: «Ξεκίνησαν ἀρχιμανδρίτες, ἀπ' τήν Ἑλλάδα. Εἶδαν, ὅτι δύσκολα ἐδῶ θά γίνονταν δεσποτάδες. Καί πέταξαν σέ μακρινές χώρες, σέ ξένα ἐκκλησιαστικά κλίματα. Πιθανόν οἱ ἐκεῖ ἐκκλησιαστικοί παράγοντες νά θαμπώθηκαν ἀπ' τήν παρουσία τους· νά πίστεψαν, ὅτι κατέφθασαν ἄνδρες ἱεραποστολικοί. Καί ἔσπευσαν νά τούς χειροτονήσουν ἐπισκόπους.

Ἄλλ' ἐκεῖνοι ἄλλοῦ ἀπέβλεπαν.

Ὁ ἕνας γύρισε στήν Ἑλλάδα καί ἱερουργεῖ μεγαλοπρεπῶς, καλεσμένος ἀπό Μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καραδοκεῖ βέβαια γιά τήν εὐκαιρία νά ἐκπληρωθῇ ὁ διακαής πόθος του: Μητροπολίτης στήν Ἑλλάδα νά γίνη!...».

Αὐτό τό σχόλιο, ὅπως εἶναι διατυπωμένο καί μέ τήν ἔμφαση τῆς ἀποδοκιμασίας, πού μεταγγίζει, φωτίζει τό πορτραῖτο τοῦ Ἀρχιεγγραμματέα Σεραφεῖμ Μεντζελόπουλου. Ἀπογοητευ-

μένος, γιατί δέν τοῦ δόθηκε στήν Ἑλλάδα ἡ ἀρχιερατική μίτρα, μετανάστευσε στήν Αὐστραλία. Καί ἐκεῖ, ἄγνωστο μέ ποιούς τρόπους, ἀλίευσε τήν περιπόθητη προαγωγή. Ἀλλά, τό περιβάλλον δέν τόν σήκωσε. Καί, πάλι ἄγνωστο ἐξ αἰτίας ποιᾶς ἀφορμῆς, μάζεψε τά ἀρχιερατικά του ἀξεσουάρ καί γύρισε στήν πατρίδα. Ἐδῶ, κουνώντας τό θυμιατήρι τῆς κολακειᾶς καί προσφέροντας δουλικές ἐξυπηρετήσεις, προσκολλήθηκε στό Μητροπολίτη Πειραιῶς. Ἀσκήσε γιά ἕνα χρονικό διάστημα καθήκοντα πρωτοσυγκέλλου. Καί ἀπό ἐκεῖ, πιάστηκε ἀπό τή δυνατή δεξιά τοῦ Χριστόδουλου καί μεταπήδησε, στήν καίρια θέση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Στήν καρέκλα αὐτή ἔχει τή δυνατότητα νά ἐπικοινωνεῖ καθημερινά μέ Μητροπολίτες καί νά ἐκλιπαρεῖ τήν ψῆφο τους. Ἀκούγεται, μάλιστα, ὅτι φιλοδοξεῖ νά συνεχίσει τό ποιμαντικό ἔργο(!!) τοῦ Παντελεήμονα Μπεζενίτη στήν πολύπαθη Μητρόπολη τῆς Ἀττικῆς.

Αὐτά εἶναι τά πρόδηλα καί πασίγνωστα στήν ἀρχιερατική οἰκογένεια, χαράγματα τοῦ βιογραφικοῦ θησαυρίσματος τοῦ Ἐπισκόπου Σεραφεῖμ Μεντζελόπουλου. Ὑπάρχουν, ὅμως καί ἄλλα, μυστικά καί πονηρά, πού δέ δημοσιοποιήθηκαν καί, φυσικά, δέ μέτρησαν στήν καθολική ἐκτίμηση τοῦ πορταίτου του.

Ἐνα ἀπό αὐτά, θά φέρω στήν κοινή ἐκτίμηση μέ τοῦτο τό ἄρθρο μου.

Ὁ «παλιννοστήσας», ἀπό τήν Αὐστραλία, Ἐπίσκοπος Σεραφεῖμ ἀναδείχτηκε ὁ ἕνας καί μοναδικός μάρτυρας ὑπεράσπισης τοῦ διαβόητου Μητρο-

πολίτη Παντελεήμονα Μπεζενίτη.

Ὁ κ. Μπεζενίτης, πασίγνωστος γιά τοὺς ὁμοφυλοφιλικούς διαλόγους, πού φωτίζονταν καί τονίζονταν γιά μῆνες ὁλόκληρους ἀπό τά τηλεοπτικά κανάλια, εἶχε ἐπεκτείνει τίς δραστηριότητές του καί σέ μακροβούτια στά ἐκκλησιαστικά καί τά μοναστηριακά ταμεῖα, γιά νά ἐξαφαλίσαι τό «κάτι τίς» του, δηλαδή τά δισεκατομμύρια, πού θά τοῦ χρησίμευαν στήν ἀντιμετώπιση τῶν, πιθανῶν, προβλημάτων τῶν γηραιῶν του(!!!). Ἐνα μέρος τῶν ἐπεμβάσεων του αὐτῶν, τίς ἐκβιαστικές ἀναλήψεις σημαντικῶν ποσῶν ἀπό τό παγκάρι τοῦ Μοναστηριοῦ τοῦ ἁγίου Ἐφραίμ Νέας Μάκρης, ἀνέλαβε νά τίς διερευνήσει ἡ ἑλληνική Δικαιοσύνη. Καί, μετά ἀπό ἐμπεριστατωμένες ἀνακρίσεις τόν παρέπεμψε νά δικαστεῖ, σέ βαθμό κακουργήματος.

Μεταφέρω ἐδῶ τή μικρή παράγραφο τοῦ κατηγορητηρίου ἐναντίον του, πού συνέταξε ἡ ἀνακριτική ἀρχή, καί πού συνοψίζει ὄχι ὅλες τίς πράξεις «νοσηφισμοῦ» χρημάτων ἀπό τά διάφορα Νομικά Πρόσωπα τῆς Ἱερῆς Μητροπόλεως Ἀττικῆς, ἀλλά, περιοριστικά, τίς ἀρπαγές ἀπό τή Μονή τῆς Νέας Μάκρης.

«Τίς ἀνωτέρω ὑπό στοιχεῖα Α. Β, Γ, ἀξιοποίνες πράξεις τῆς ὑπεξαίρεσης σχετικά μέ τήν ὑπηρεσία, τό ἀντικείμενο τῶν ὁποίων εἶναι ἰδιαίτερα μεγάλης ἀξίας, διέπραξες μέ σκοπό νά προσπορίσεις στόν ἑαυτό σου, παράνομα, πειρυσιακό ὄφελος, πού συνολικά ἀνέρχεται σέ διακόσιες ὀγδόντα μία χιλιάδες ἑκατόν σαράντα πέντε (174.028 +45.488+61.629=281.145) εὐρώ ἢ ἐνενήντα πέντε ἑκατομμύρια ὀκτακόσιες χιλιά-

δες (59.300.000+15.500.000+21.000.000 =95.800.000) δραχμές βλάπτοντας αντίστοιχα ίσόποσα την Μονή Εύαγγελισμού της Θεοτόκου και 'Οσίου 'Εφραίμ, πού αποτελεί νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου».

'Ογδόντα Μητροπολίτες συγκροτούν την 'Ιεραρχία της 'Εκκλησίας της 'Ελλάδος. Κανένας από αυτούς δεν ξεθάρρεψε να παρουσιαστεί στά άνακριτικά γραφεία των ελληνικών Δικαστηρίων και να καταθέσει, ως υπεράσπιση, υπέρ του Μητροπολίτη Μπεζενίτη. Κανένας από τους παλιούς ή τους νεώτερους Μητροπολίτες, μήτε από αυτούς, πού προέρχονται από τό γνωστό Τάγμα των γνωστών κατευθύνσεων, δέ διακινδύνεψε τό προσωπικό του κύρος, γιά νά καλύψει την άκόρεστη «χρηματολατρεία» και τή διάστροφη «φιληδονία» του κεκραγμένου συναδέλφου τους. Καί βρέθηκε ό φυγός ή διωγμένος από την Αύστραλία (αυτό αποτελεί θέμα γιά έρευνα), νά έμφανιστεί και νά διαζωγραφίσει, ως κατάλευκη, άθώα περιστερά τό βόθρο των ήθικων παραπτωμάτων και των «υπεξαίρέσεων ποσών ιδιαίτερα μεγάλης αξίας».

'Ο 'Επίσκοπος Σεραφείμ Μεντζελόπουλος προσήλθε και έδωσε, έπίσημα, μπροστά στον έκπρόσωπο της ελληνικής Δικαιοσύνης, τον άνακριτή, τή διαβεβαίωση στην άρχιερωσύνη του, ότι θά πεϊ την αλήθεια. Καί, άμέσως μετά, άφοβα και άνερρυθρίαστα, καταπάτησε τον όρκο του και άράδιασε ψέματα.

Παρακολουθείστε τί κατάθεσε, άνάμεσα σέ άλλα:

«'Ενεκα των καθηκόντων μου στην

'Ιερά Σύνοδο γνωρίζω τον κατηγορούμενο Μητροπολίτη ό οποίος χαιρεί έκτιμήσεως από την 'Ιεραρχία της 'Ελλαδικής 'Εκκλησίας και γιά τον λόγο αυτό του έχουν άνατεθεί καθήκοντα α) προέδρου της ΑΕ της 'Εκκλησίας γιά την διαχείριση των κονδυλίων της ΕΟΚ β) προέδρου της Συνοδικής 'Επιτροπής διορθοδόξων και διαχριστιανικών σχέσεων και γ) προέδρου της Συνοδικής 'Επιτροπής παρακολουθήσεως των εύρωπαϊκών θεμάτων. Κατά την μακρά ένάσκηση των καθηκόντων μου ούδέποτε κατηγορήθη ό υπό κατηγορίαν Μητροπολίτης 'Αττικής Παντελεήμων γιά κανένα έκκλησιαστικό παράπτωμα. Διεπίστωσα κατά τίς έκκλησιαστικές μου συμμετοχές στην δικαιοδοσία του Μητροπολίτη 'Αττικής ότι τιμᾶται από τό ποίμνιό του και θεωρείται ως ένας μετ' έπίγνώσεως άσκών τά καθήκοντά του 'Ιεράρχης. Γνωρίζω καλώς ότι έντός της δικαιοδοσίας της 'Ιερᾶς Μητροπόλεως 'Αττικής λειτουργοῦν νομίμως συσταθεῖσαι έκτός της άναφερθείσης 'Ιερᾶς Μονής άλλες δώδεκα 'Ιερές Μονές και ούδέποτε υπήρξε τό παραμικρόν πρόβλημα ή ή πραμικρά έκ μέρους αυτών αίτίαση, σέ βάρος του Μητροπολίτη 'Αττικής. Θά ήθελα νά αναφέρω ότι θεωρώ τό σκέλος του κατηγορητηρίου πού άφορά την έκβίαση γιά την άγιοκατάταξη εἰς τό κατά τό κατηγορητήριο γεγονός δήθεν έκβίασεως της μακαριστής 'Ηγουμένης Μακαρίας υπό του κατηγορουμένου ότι εἶναι κατά την γνώμη μου άνεπαρκέστατον διότι εἶναι σέ όλους γνωστό ότι ή άγιοκατάταξη ενός προσώπου εἰς την 'Ορθόδοξον 'Εκκλησία άποφασίζεται από την 'Ιερά Σύνοδο του Οίκου-μενικου Πατριαρχείου Κωνσταντινου-

πόλεως μετά πρότασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος...».

Εἶναι ἐνδιαφέρον νά ἐπιμείνει κανεῖς στό ἀνασκάλεμα τῶν περιστατικῶν, γιά νά διακριβώσει κάτω ἀπό ποιές συνθηκες καί μέ ποιά σκοπιμότητα ὁ ἐπίορκος Ἐπίσκοπος, μετά τήν ἀρχιερατική του διαβεβαίωση, ὅτι θά καταθέσει τήν ἀλήθεια καί μόνο τήν ἀλήθεια, ἀράδιασε, ἀσύστολα, στήν κατάθεσή του τόσα ψέματα. Γιατί, σέ ἀντίφαση πρός τά σωρευμένα, πειστικά, ντοκουμέντα, καί σέ ἀντίθεση μέ τήν παγιωμένη κοινή γνώμη, ἐπιδόθηκε στό ἀναποτελεσματικό ξέπλυμμα τῶν βαρύτατων ἐνοχῶν τοῦ Μπεζενίτη καί ἐπιχείρησε νά τόν ἐμφανίσει, στά μάτια τοῦ ἀνακριτή καί ὁλόκληρου τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος, ὡς τόν ἄσπιλο καί ὁλόλευκο κρίκο τῆς ἀρχιερατικῆς διαδοχῆς. Ἡ ἔρευνα αὐτή μᾶς δίνει κάποια «κραυγάζοντα» στοιχεῖα.

1. Ἡ κατάθεση Μεντζελόπουλου, πού ἐπιχειρεῖ τήν κάθαρση, ὄχι τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τά σαπρά παράσιτα, ἀλλά τῆς σαπισμένης ὑπόληψης ἑνός ἀποτυχημένου λειτουργοῦ Της, ἔγινε στίς 14 Ἰουλίου τοῦ 2004. Λίγους μήνες πρίν, στίς 12 Νοεμβρίου τοῦ 2003, εἶχε ἐκδοθεῖ ἀπό τό Πρωτοβάθμιο Συνοδικό Δικαστήριό ἀπαλλακτικό βούλευμα γιά τόν Μητροπολίτη Μπεζενίτη καί εἶχε παραπεμφθεῖ ὁ δικαστικός φάκελλος στό Συνοδικό Ἀρχεῖο.

Ἡ ἐξέλιξη αὐτή δέν ἦταν ἀποτέλεσμα τίμιας διερεύνησης τοῦ ἀνακριτικοῦ φακέλλου. Ἦταν κατάληξη ἐπίμονης, παρασκηνιακῆς, διεργασίας καί ἐκβιαστικῆς παρέμβασης στίς συνειδήσεις τῶν Συνοδικῶν Δικαστῶν ἐκ μέ-

ρους τοῦ κ. Χριστόδουλου, πού ἤθελε, μέ ὁποιοδήποτε κόστος, νά θάψει τό φάκελλο Μπεζενίτη. Ἴσως γιατί μυριζόταν, ὅτι τό ἄνοιγμα τοῦ ἑνός φακέλλου θά ὀδηγοῦσε, ἀναπόφευκτα στό ἄνοιγμα καί τοῦ δεύτερου καί τοῦ τρίτου. Ἴσως γιατί φοβόταν τή γλώσσα τοῦ ὑπόδικου Μπεζενίτη καί τήν ἀπειλή, πού εἶχε σκόπιμα ἐκστομίσει, πώς, «ἂν ἀνοίξει τό στόμα του θά συμπαράσῃ πολλούς στά τάρταρα».

Τό γεγονός εἶναι, ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος κατάφερε νά ἀποκρύψει, στή φάση αὐτή τῶν ἐξελίξεων, τό ἄγος καί νά ἐμφανίσει στή σκανδαλισμένη κοινωνία ἄσπιλο τόν «κραγμένο» Μητροπολίτη Μπεζενίτη. Ἡ ἀπόφαση τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου, πού ψηφίστηκε μέ μιά μόνο, ἡρωϊκή, μειοψηφία, σηματοδοτοῦσε, μέ σαφήνεια, τήν εὐνοια τοῦ Χριστόδουλου στόν Παντελεήμονα καί χάρασσε ὑποχρεωτικό μονόδρομο, γιά ὁποιοδήποτε, στό μέλλον, θά ἔβρισκε μπροστά του τά σκάνδαλα τοῦ Μπεζενίτη καί θά ὑποχρεωνόταν νά ἐκφέρει γι' αὐτά ὑπεύθυνη κρίση.

Σ' αὐτό τό φτιαχτό κλίμα, τῆς συσκώτισης καί τῆς ἀπατηλῆς ἐπικάλυψης τοῦ ἠθικοῦ βόθρου, ἐπιστρατεύτηκε ὁ Σεραφεῖμ Μεντζελόπουλος νά παρουσιαστεῖ στόν ἀνακριτή καί νά ὑπερασπιστεῖ, γιά μιά πρόσθετη φορά, τόν «πολυτάλαντο» (!!!) σέ σκάνδαλα Μπεζενίτη. Ἡ ἐπιλογή του, ὡς μάρτυρα ὑπεράσπισης, δέν ἦταν τυχαία. Ἐκεῖνοι, πού τόν ἐπέλεξαν καί τόν πρότειναν, ἤξεραν καλά τήν ἀδυναμία του καί τήν ψυχολογία του. Ἐμπερίστατος, μετά τήν ἀναχώρησή του ἀπό τήν Αὐστραλία, νοσταλγός καί κυνηγός μᾶς μητροπολιτικῆς ἔδρας στή δικαιοδοσία

τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί ἐπαίτης τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς εὐνοίας, δέν εἶχε τή δύναμη νά ἀντισταθεῖ στόν πειρασμό. Ἦταν ἄτομο ἐξαρτημένο. Δέ διέθετε τά ἀπαραίτητα ἀντισώματα, γιά νά μείνει πιστός στό χρέος τῆς ἀλήθειας καί στόν ἐπισκοπικό ὄρκο του. Ἦταν ἐξασφαλισμένο ὅτι θά εὐθυγραμμιζόταν μέ τόν Ἀρχιεπίσκοπο. Θά πουλοῦσε τήν ψυχή του, γιά νά ἀγοράσει τό ἀξίωμα.

2. Καί ἡ ἐξυπηρέτηση πληρώθηκε. Καί μάλιστα ἀδρά. Μετά τό συνειδησιακό ξεπούλημα καί τήν κατάθεση στόν ἀνακριτή τῆς ὑπερασπιστικῆς μαρτυρίας ὑπέρ τοῦ Μπεζενίτη, ὁ Ἐπίσκοπος Σεραφεῖμ Μεντζελόπουλος εἰσέπραξε τήν ἀμοιβή του. Μέ πρόταση τοῦ προέδρου τοῦ Σώματος Χριστόδουλου, διορίστηκε Ἀρχιγραμματέας τῆς Ἱερᾶ Συνόδου. Προϊστάμενος σέ μία θέση κλειδί. Σε ἓνα λειτούργημα, πού ἀποτελεῖ προθάλαμο τῆς μητροπολιτικῆς καθέδρας.

Ἀπό τήν ἀρχιγραμματεία μπορεῖ νά κινηθεῖ μέ πολλή ἄνεση καί νά μεθοδεύσει τήν προαγωγή του. Ἔχει τήν εὐχέρεια νά ἐπικοινωνεῖ καθημερινά μέ τόν Ἀρχιεπίσκοπο, νά τόν προσκυνάει μέ ἑδαφιαῖες μετάνοιες, νά τόν ἐξυπηρετεῖ μέ πιστότητα, νά τόν κολακεύει μέ μαεστρία καί νά αὐξάνει, μέ τίς κινήσεις του αὐτές, τίς πλαστές μετοχές τῆς ἀξιοσύνης του. Ἔχει καί τό προνόμιο νά ὑποδέχεται καί νά προσφέρει καφέ καί σέ ὅλους τούς Μητροπολίτες-ἐκλέκτορες, πού, συχνά-πυκνά, περνοῦν ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο καί σπαταλοῦν τό χρόνο τους στήν ἀδελφική(;) ἀλληλοενημέρωση.

Γιά τόν Ἀρχιγραμματέα, κάθε τέτοια ἐπαφή εἶναι κέρδος. Τό χειροφίλημα

καί ἡ προσφορά τοῦ καφέ ἀποτελοῦν κατάθεση τοῦ αἰτήματος προαγωγῆς. Καί τό κολακευτικό ἐγκώμιο λειτουργεῖ ὡς προπληρωμή τῆς ψήφου.

3. Ἔτσι προχώρησε ὁ Ἐπίσκοπος Σεραφεῖμ Μεντζελόπουλος. Ὁ πλάνης ἐξ Αὐστραλίας. Καί ὁ πλανήτης, πού ἔχει ὡς τρόπο ζωῆς τήν ἀσταμάτητη περιφορά του γύρω ἀπό τήν κεντρική ἐστία τῆς τρελλῆς ἐξαχρείωσης.

Ἀλλά τά γεγονότα ἀνοίγουν καί ἄλλα κατάστιχα ὀφειλῶν.

Οἱ πρῶτοι μῆνες τοῦ «σημαδιακοῦ» ἔτους 2005 ἔφεραν τά ἄνω-κάτω στό διοικητήριο τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ βρώμικη ὑπόθεση Μπεζενίτη, ἐνῶ σπρώχτηκε ἀπό τό φίλο του Χριστόδουλο, νά θαφτεῖ στά ἀθεώρητα βάθη τοῦ Συνοδικοῦ Ἀρχείου, ξαφνικά, ἐξεράγη, σά βόμβα μεγατόνων καί ἐπληξε, μέ τά θραύσματα τῶν πληροφοριῶν της καί μέ τίς ἀναθυμιάσεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς διαφθοράς, ἀπ' ἄκρου σέ ἄκρο, τήν ἐλληνική κοινωνία.

Οἱ ὁμοφυλοφιλικοί διάλογοι τοῦ Μητροπολίτη Μπεζενίτη ἐγίναν καθημερινή προβολή στά παράθυρα τῶν τηλεοράσεων καί τά οἰκονομικά του σκάνδαλα σήκωναν ἀλλεπάλληλους τυφῶνες ἀντιδράσεων.

Ὁ Χριστόδουλος ἔχασε τόν ὕπνο του. Καί ὁ σκανδαλοποιός Μπεζενίτης δέν ἔβρισκε τρόπο νά κρυφτεῖ, γιά νά σωθεῖ ἀπό τή γενικευμένη κατακραυγή.

Καί τό τέλος εἶναι γνωστό. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀναγκάστηκε νά ἀναιρέσει τόν ἑαυτό του. Νά θεωρήσει «ὡς μή γενόμενα» τό ἀπαλλακτικό βούλευμα καί τήν ἀρχιεπιθέτηση τοῦ ἀνακριτικοῦ φακέλλου. Καί νά δώσει κλωτσιά στό Μητροπολίτη Μπεζενίτη. Μέ συνοπτικές διαδικασίες, τόν κήρυξε ἔκπτω-

το καί τόν πέταξε έξω από τή Μητρόπολη Ἀττικῆς.

Εἶναι φανερό καί ἔχει ἐπισημανθεῖ ἀπό πολλούς, ὅτι ἡ παλλινδρόμηση αὐτή τοῦ Χριστόδουλου, ἀναπόφευκτη καί ἀδήριτη κατά τή φάση ἐκείνη τῆς γενικευμένης κατακραυγῆς, τόν ἀπέδειξε καί τόν σταμπάρησε, γιά πολλοστή φορά, ὡς καιροσκόπο. Ὡς ἐπιχειρηματία τοῦ εἵδους τῶν διαπλοκῶν, πού τή μιά ὥρα δίνει χέρι φιλίας καί συνεργασίας στή λυματολάσπη τοῦ κοινωνικοῦ πλέγματος καί τήν ἄλλη προδίδει τή φιλία καί κηρύσσει ἄγνωστο τό φίλο, γιά νά περισώσει τή δική του ὑπόληψη.

Ἀλλά, ἡ ἀκαριαία μεταστροφή τοῦ Χριστόδουλου καί ἡ ὀριστική καταδίκη τοῦ Μπεζενίτη, ἄφησαν μετέωρο, στόχο τῆς ἀμφισβήτησης τοῦ ἡθους του καί ἀποδέκτη χλεύης καί τόν Ἐπίσκοπο Μεντζελόπουλο, πού εἶχε διαβεβαιώσει, στήν ἀρχιερωσύνη του, πῶς γνώριζε καλά τόν κατηγορούμενο Μπεζενίτη καί πῶς «κατά τή μακρά ἐνάσκηση τῶν καθηκόντων» του «οὐδέποτε κατηγορήθη ὁ ὑπό κατηγορίαν Μητροπολίτης Ἀττικῆς Παντελεήμων γιά κανένα ἐκκλησιαστικό παράπτωμα».

Ποῦ θά πάει νά κρυφτεῖ, τώρα, ὁ μάρτυς υπεράσπισης τοῦ Μπεζενίτη, μετά ἀπό αὐτή τήν ἐξέλιξη; Θά γυρίσει καί αὐτός τό φύλλο καί θά ἀρχίσει νά κανοναρχεῖ τίς ἀτέλειωτες πομπές τοῦ Ἐπισκόπου, πού τόν εἶχε ἀνακηρύξει, «περίπου ἅγιο»; Ἡ θά ἀγωνιστεῖ νά καταχωνιαστεῖ καί ἡ δική του, διθυραμβική, μαρτυρία στά τάρταρα τοῦ Συνοδικοῦ Ἀρχείου;

Αὐτό εἶναι τό ἕνα ἐρώτημα.

Ὑπάρχει, ὅμως καί τό δεύτερο.

Ὁ Χριστόδουλος, μετά τήν εὐνοϊκή,

ὑπερασπιστική κατάθεση τοῦ Μεντζελόπουλου γιά τόν σκανδαλοποιό Μπεζενίτη καί μετά τήν ἀντίστροφη, καταδικαστική ἀπόφαση τῆς Συνόδου, πού ἔσπρωξε βίαια τόν ἔνοχο ἔξω ἀπό τά κάγκελα τῆς Μητρόπολης Ἀττικῆς, δέ δίστασε νά παρασημοφορήσει τόν ἐπίορκο μάρτυρα, διορίζοντάς τον Ἀρχιγραμματέα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἄραγε θά συνεχίσει τίς τιμητικές παροχές του καί θά προχωρήσει καί στήν ἀνάδειξή του σέ Μητροπολίτη;

Θά φτάσει, ἄραγε μιά μέρα, πού αὐτό τό στιγματισμένο ἄτομο, θά προβληθεῖ ὡς ἄξιο καί θά προωθηθεῖ νά ποιμάνει ὁλόκληρη Μητρόπολη; Θά ἀνυψωθεῖ σέ κήρυκα τῆς ἀλήθειας καί τῆς ἐντιμότητας καί τῆς Πατερικῆς ἀγιοσύνης;

Μιά τέτοια ἀνάδειξη δέ θά εἶναι ἔσχατο σημάδι κατάπτωσης καί τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, πού θά τόν προτείνει καί θά μεθοδεύσει τήν ὑπερψήφισή του καί τοῦ ἴδιου τοῦ σημερινοῦ Ἀρχιγραμματέα, πού, ἴσαμε τόν περασμένο χρόνο, στόχευε στήν εὐνοια τοῦ Μπεζενίτη, γιά νά προαχθεῖ σέ Μητροπολίτη καί γιά νά διατηρήσει αὐτή τήν εὐνοια πρόσφερε τόσο ποταπές καί ἐξευτελιστικές ἐκδουλεύσεις;

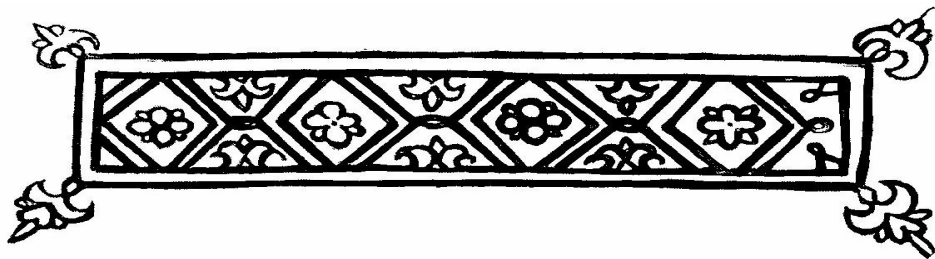
Ὁ χρόνος θά δείξει. Ἡ ἀλυσίδα τῶν γεγονότων καί τῶν παρασκηνιακῶν μεθοδεύσεων συνεχῶς κυλάει. Καί ὅλα εἶναι ἐνδεχόμενα. Καί οἱ ἐκπλήξεις. Καί οἱ ἀπογοητεύσεις.

Τό μόνο βέβαιο, αὐτή τή στιγμή, εἶναι ὅτι ὁ Ἀρχιγραμματέας Σεραφεῖμ Μεντζελόπουλος, περιμένει προαγωγή.

Ταλαίπωρη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος!!!

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΘΑΡΣΗΣ

λοι μας ζήσαμε στις αρχές του '90, και για αρκετούς μήνες, τα πρωτάκουστα και τραγικά γεγονότα, τα όποια έκτυλίχθηκαν στον εκκλησιαστικό μας χώρο και συγκλόνισαν κυριολεκτικά το ποίμνιο. Ἡ ἐκκλησιαστική μας ἡγεσία ἦταν ἐκείνη πού προεχόντως θορυβήθηκε. Καί ἐξέφρασε τὸ θόρυβό της αὐτό, καί συνάμα καί τὸν πανικό της, μὲ ἀλλεπάλληλες παρεμβάσεις, ἀνακοινώσεις καί δακρύβρεχτες δηλώσεις, ἐκζητώντας καί τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ πληρώματος, ὅτι ὅλα θὰ ἐλεγχθοῦν, ὅλα θὰ ἐρευνηθοῦν καί ὅλα τὰ κακῶς ἔχοντα θὰ παταχθοῦν. Καί κατ' ἐπανάληψη δήλωνε *urbi et orbi* ὅτι ἡ ἴδια ἡ Ἐκκλησία ἔχει καί τὴ βούληση καί τὴ δύναμη νὰ αὐτοκαθάρει τὸν ὅλον τῆς ἀπὸ τὶς ἀθλιότητες ἐκείνες, πού εἶναι ξένες καί πρὸς τὴ ζωὴ της καί πρὸς τὸ λειτούργημα τοῦ κληρικοῦ.

Ἀλλὰ ἡ δήλωσή της αὐτή, ὅπως τὰ πράγματα «*τά τε γεγονότα, τά τε ὄντα καί τὰ ἐσόμενα*» μας δίνουν τὸ ἔρεισμα νὰ πιστεύουμε, δὲ μπορούσε νὰ ἦταν σοβαρὴ καί σπουδαία. Ἦταν δήλωση «ἀναγκαστικῆς προσχώρησης», ἐπιβαλλόμενη ἀπὸ τὸ κλίμα καί τὴ συγκυρία ἐκείνων τῶν ἡμερῶν καί ἀποτελοῦσε

μονόδρομο μπροστὰ στὶς ἀπάνωτὲς δημοσιογραφικὲς ἀποκαλύψεις. Τοῦτο καταννοεῖται πληρέστερα καί ἀπὸ τὴ διαπίστωση ὅτι τὴν κάθαρση στὴν Ἐκκλησία τὴν εἶχε ἀπαιτήσει ὅλος ὁ ἑλληνικὸς λαός, ἀνεξάρτητα ἀπὸ πολιτικὲς ἢ ἄλλες ἐξαρτήσεις. Τὴν εἶχε ὑποδείξει ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας σὲ ἐπίσημη ἐκδήλωση. Τὴν εἶχε ζητήσει τὸ σύνολο τῶν πολιτικῶν παρατάξεων καί κομμάτων. Τὴν εἶχαν ἀπαιτήσει ἄτομα καί ὁμάδες μὲ θεσμικοὺς ρόλους. Κυρίως ὅμως τὴν ἀξίωνε ἐπιτακτικὰ ὁ πιστὸς λαός, ὁ ὁποῖος ἀπὸ ἐτῶν ἔβλεπε μὲ ἀγωνία πολλὴ αὐτὲς τὶς ιδιόρρυθμες συμπεριφορὲς τῶν Ποιμένων του, πού κατ' ἐπανάληψη ἔρχονταν στὸ φῶς τῆς δημοσιότητας ἀπὸ τὰ Μ.Μ.Ε. μὲ σοβαρὰ ἀποκαλυπτικὰ στοιχεῖα.

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση σὺρθηκε νὰ ἐπαγγεῖλει τὴν αὐτοκάθαρση. Καί σὰν πρῶτο βῆμα, πού ἐγίνε προφανῶς γιὰ ἐντυπωσιασμό ὅπως ἔδειξε ἡ συνέχεια, ἀνακοινώθηκαν γενικά, θεωρητικὰ καί ἐν πολλοῖς ἀνούσια μέτρα, μὲ τὴ σύσταση, μεταξύ ἄλλων, καί ἐπιτροπῶν ἐλέγχου, πού μέχρι σήμερα δὲν εἶχαν κανένα ἀποτέλεσμα ἢ λειτουργικὴ ἐφαρμογή. Καί ὁ Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας μας,

τοῦ ὁποίου μάλιστα ἡ παραίτηση γιὰ πρώτη φορά ἀποτέλεσε ἀντικείμενο συζήτησης, μὲ τὸ γνῶριμο συγκινησιακὸ τρόπο, μίλησε, καὶ πάντα σὲ πληθυντικὸ ἀριθμὸ, γιὰ «φιλήδονους κληρικούς», γιὰ «φιλοχρήματους κληρικούς» καὶ μάλιστα πρόσθεσε καὶ τὰ «θερμοκήπια ἀθλιοτήτων»! (βλ. Ι.Σ.Ι. 18-2-2005).

Καὶ ποια ἡ κατάληξη; Ἡ ἔκπτωση ἐνὸς μόνο Ἀρχιερέως γιὰ «σκανδαλισμὸν τοῦ ποιμνίου καὶ ἀδυναμίαν διαποιμάνσεως ἀνεξαρκῆτως ὑπαπίοττος». Καὶ αὐτὸ μὲ συνοπτικὲς διαδικασίες ἀμφίβολης σκοπιμότητας. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα οὐδέν. Κόπασε ὁ δημοσιογραφικὸς θόρυβος, σταμάτησαν καὶ οἱ διώξεις. Καὶ ἐδῶ παρατηροῦμε το ἐξῆς ἐντυπωσιακὸ. Ἡ ἐλληνικὴ δικαιοσύνη, πού καὶ ἐκεῖ παρουσιάσθηκαν ἀνάλογα φαινόμενα, ξεκίνησε τὴ σχετικὴ διαδικασίαν κάθαρσης ἀμέσως μόλις τὰ πρῶτα κρούσματα διαφθορᾶς ἤλθαν στὸ φῶς τῆς δημοσιότητας, ἐδίωξε καὶ ἀπομάκρυνε τοὺς ἐπόρκους δικαστές. Καὶ συνεχίζει ἀκόμη καὶ σήμερα, πού κόπασε τὸ δημοσιογραφικὸ «τσουνάμι», μὲ σοβαρότητα καὶ ὑπευθυνότητα, ἀθόρυβα καὶ ἀποτελεσματικὰ τὴν κάθαρση στὸ χῶρο τῆς, πού ἔχει φθάσει ἀκόμη καὶ σὲ ἀνώτατους δικαστικούς. Καὶ ἔπεται ἡ συνέχεια.

Ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ ἐτῶν ἐγνώριζε τὰ θλιβερά φαινόμενα, πού ἐκτυλίσσονταν στὸ δικό της χῶρο καὶ ἀπρακτοῦσε. Καί, ὅπως ἐπισημάνουμε παραπάνω, ἂν ξεκίνησαν ὀρισμένες ὑποτυπώδεις διαδικασίες «αὐτοκάθαρσης», τοῦτο ἔγινε ἐξ ἀνάγκης καὶ ἀπὸ τὴν πίεση τῆς ἀξίωσης πού προέρχονταν ἀπὸ ὅλους τοὺς φορεῖς, ἀπὸ τὸν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας, ἀπὸ ὅλες τὶς πολιτικὲς δυνάμεις, μέχρι καὶ τὸν τελευταῖο πολίτη. Καὶ ἔκλεισε, ὅπως εἴπαμε, ἡ αὐλαία τῆς κάθαρσης μὲ

τὴν ἔκπτωση ἐνὸς μόνον Μητροπολίτη καὶ ὄχι σὲ τελευταῖο βαθμὸ. Πού εἶναι οἱ ὑπόλοιποι, καὶ κατὰ δήλωση πάντοτε τοῦ Μακαρισιτάτου καὶ πάντα σὲ πληθυντικὸ ἀριθμὸ, «οἱ φιλήδονοι», «οἱ φιλοχρήματοι» καὶ «τὰ θερμοκήπια τῶν ἀθλιοτήτων»;

Θα ἐστιάσουμε τὸ σχολιὸ μας ἐνδεικτικὰ σὲ τρία φαινόμενα. Δὲν θὰ ἀναφερθοῦμε σὲ πρόσωπα. Ἀπλῶς θὰ ἐπισημάνουμε τὰ γεγονότα, γιὰ νὰ ἐκτιμήσουν οἱ ἴδιοι οἱ ἀναγνώστες, μόνοι τους, τὸ βαθμὸ διάθεσης τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης γιὰ «αὐτοκάθαρση».

1 Ὅρισμένοι ἀπὸ τοὺς ἐμπλεκόμενους κληρικούς ἐκαλοῦντο ἀπὸ τὴ Σύνοδο γιὰ παροχὴ ἐξηγήσεων. Τὰ μέλη τῆς Συνόδου (ΔΙΣ) ἄκουαν τὶς παρεχόμενες ἐξηγήσεις καὶ ἔκριναν ὅτι αὐτὲς εἶναι «ἐπαρκεῖς» καὶ συνεπῶς δὲν συνέτρεχε περίπτωση παραπομπῆς. Ἀμέσως μετὰ τὴν, χωρὶς καμιά διαδικασίαν, ἀπαλλακτικὴ αὐτῇ κρίση τῆς, ἡ ἴδια ἡ Σύνοδος διέτασσε περαιτέρω ἀνακρίσεις, κατ' ἐπιθυμία, ὅπως ἰσχυρίζονταν, τοῦ ἴδιου τοῦ ἐγκαλουμένου. Ἡ μέθοδος αὐτὴ ἀποτελεῖ παγκόσμια δικονομικὴ πρωτοτυπία καὶ δὲν ἀπαντᾶται σὲ κανένα σχηματισμὸ στὸ χῶρο τῆς δικαιοσύνης, ἀπὸ ὅσα γνωρίζουμε, διεθνῶς. Καὶ τί θὰ ἔκανε στὴν περίπτωσή αὐτὴ ὁ ἀνακριτής; Δέσμιος τῆς προειλημμένης κρίσης τῆς Συνόδου, θὰ μπορούσε νὰ ἔλθει σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν ἀπόφασή της; Ἀλλὰ καὶ ἂν, πράγμα σχεδὸν ἀδύνατο, διαπίστωνε τὴν διάπραξη κανονικῶν παραπτωμάτων, θὰ ἦταν δυνατό, στὴ συνέχεια, νὰ ἀκολουθήσει ἀναιρετικὴ κρίση τῆς ἴδιας τῆς Συνόδου, πράγμα ἀσφαλῶς τὸ ὁποῖο θὰ εἶχε δυσμενεῖς ἐπιπτώσεις γιὰ τὴ σοβαρότητα τῶν ἀποφάσεων;

2. Ἱεράρχης, τοῦ ὁποίου οἱ συμπερι-

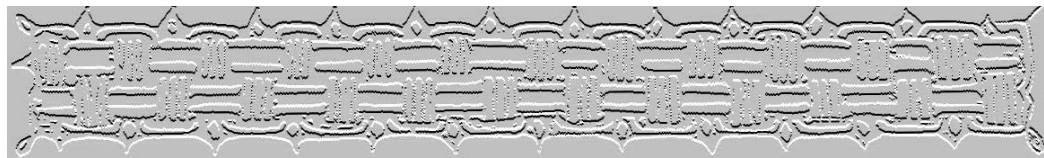
φορές από πολύ καιρό ξεσήκωσαν μέγα θόρυβο στην έπαρχία του, φέρεται, ότι καταδικάστηκε το Μάιο του 2005 με φυλάκιση δώδεκα μηνών, για τὰ ἀδικήματα τῆς «ἀπόπειρας παραπλάνησης μάρτυρα για ψευδορκία, συκοφαντική δυσφήμιση κατ' ἐξακολούθηση καὶ ἀπειλή», ὅπως τὸ περιστατικὸ αὐτὸ ἀντιγράφουμε ἀπὸ εἰδικὸ ρεπορτάζ τῆς καθημερινῆς ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδας «ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ» τῆς 27 Μαΐου 2005. Καὶ ἂν ἐπρόκειτο γιὰ κάποιον δημόσιον ὑπάλληλο, τὴν ἐπομένη τῆς καταδίκης του θὰ πῆγαινε στὸ σπίτι του καὶ τὸ ὀλιγότερο μέχρι τὴν ἀμετάκλητη ἔκβαση τῆς δίκης θὰ ἐτίθετο ὑποχρεωτικῶς σὲ ἀργία. Παρ' ὅλα αὐτά, ὁ ἐν λόγω Ἱεράρχης, σὲ χρόνο μεταγενέστερο, κλήθηκε νὰ μετάσχει τῆς Συνόδου «τῆς ὀρθοτομούσης τὸν λόγον τῆς ἀληθείας». Ἦδη ἔχει ἐκδοθεῖ παραπεμπτικὸ βούλευμα σὲ βάρος τοῦ ἴδιου Μητροπολίτη γιὰ συναφῆ ποινικὰ ἀδικήματα σὲ βαθμὸ κακουργήματος.

3. Ἐτερος Ἱεράρχης, ἐνῶ ἀπὸ τοὺς δέκτες τῆς τηλεοράσεως καὶ ἀπὸ τὶς στήλες τῶν ἐφημερίδων κατακεραύνωνε ὑποψήφιο Ἀρχιερέα μὲ βαρεῖς χαρακτηρισμοὺς καὶ ἐπιθετικοὺς προσδιορισμοὺς, ἀργότερα, μετὰ ἀπὸ ἀναθεώρηση προφανῶς τῶν ἀπόψεών του, ἐμφανίσθηκε μαζί μὲ τὸν ἤδη συνεπίσκοπό του, συλλειτουργοῦντες καὶ συνεορτάζοντες. Μετὰ δὲ ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἐκδηλώσεις ἀβροφροσύνης, ὁ ἄλλοτε ἀποδιοπομπαῖος, θρονιασμένος στὴν καρέκλα τοῦ Συνεδικοῦ Δικαστή, κήρυξε ἀθῶο τὸν πρὶν κατήγορό του. Πῶς ἔγιναν αὐτά; Ἦ ὁ ἕνας εἶχε δίκιο ἢ ὁ ἄλλος. Καὶ ὅμως ἡ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας ἐσιώπησε.

Αὐτά, ἐντελῶς ἐπιγραμματικὰ καὶ σὲ σμίκρυνση, εἶναι τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐπαγγελλόμενης αὐτοκάθαρσης. Καὶ

ἐρχόμαστε νὰ συγκρίνουμε αὐτὲς τὶς σκόπιμες μεθοδεύσεις μὲ ἄλλες περιπτώσεις τοῦ παρελθόντος, γιὰ τὶς ὁποῖες ὁλως παραδόξως(!) ἡ Ἐκκλησία ἐνήργησε ἐν τάχει καὶ ἐπέδειξε καὶ ζῆλο πρωτοφανῆ καὶ σπουδὴ ἰδιαίτερη. Καὶ ἀναφερόμαστε ἀφενὸς στὴν ἄμεση δίωξη τοῦ ἁγίου Μητροπολίτη Σιδηροκάστρου μακαριστοῦ Ἰωάννη γιὰ τὴν χοροστασία του στὴν ἐξόδιο ἀκολουθία τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτη Θεολόγου (βλ. καὶ Ε.Π. 165/2005) καὶ ἀφετέρου στὶς ἀλλεπάλληλες διώξεις καὶ τιμωρίες μὲ πέντε (5) ἐκκλησιαστικὲς ποινές, πού ἐπέβαλε ἡ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας στὸ ἄκακο ἄρνιο, στὸ σύγχρονο ἅγιο, τὸ μακαριστὸ Μητροπολίτη Λαρίσης κυρὸ Θεολόγο (βλ. καὶ Ε.Π. 11/1999 καὶ 84/2002). Δὲν θὰ ἀναφερθοῦμε ἐδῶ καὶ στὶς «κατ' ἐξακολούθηση» διώξεις τῶν «Δώδεκα» ἄξιων καὶ ἀσυμβίβαστων Μητροπολιτῶν, οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ὁποῖους δὲν εὐρίσκονται σήμερα στὴν παρούσα ζωὴ. Καὶ μᾶς καταλαμβάνει πρᾶγμα πῆντροπή. Καὶ ἀναλογιζόμαστε. Ἄραγε αὐτοὶ οἱ ἅγιοι Ἐπίσκοποι ἦταν οἱ μόνοι ἔνοχοι πού ἀνατάρaxαν τὴν Ἐκκλησία;

Καὶ γι' αὐτὲς τὶς ἀνακόλουθες ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ἀντιφατικὲς ἀπὸ τὸ ἄλλο ἐκκλησιαστικὲς ἐνέργειες, ὅπως κατ' ἐπανάλληψη ἔχει τονιστεῖ ἀπὸ τὶς στήλες αὐτοῦ τοῦ ἐντύπου, δὲν εὐθύνονται μόνο ἐκεῖνοι, πού τὶς δημιουργοῦν, οὔτε καὶ ἐκεῖνοι πού ἐνεργὰ συμπράττουν σ' αὐτὲς. Εὐθύνονται, καὶ μάλιστα μὲ μεγαλύτερο βαθμὸ εὐθύνης, καὶ ἐκεῖνοι πού «ἴστανται μακράν» καὶ τὶς ἀνέχονται. Καὶ οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ δὲν εἶναι ἄρκετὸ νὰ περιορίζονται μόνο στὰ ἔργα τῆς δικῆς τους Μητρόπολης, ἀλλά, καί, ὡς ἀποδεχθέντες τὸ ἐπίσκοπικὸ λειτουργήμα, ἔχουν ἰδιαίτερο καθῆκον νὰ ὑψώνουν «ἐκφώ-

Ποιμαντικές Έπισημάνσεις ἀπ τὴν Παγκόσμια Ὁρθοδοξία

Ἡ Ἐκκλησία

στὸν μετα-χριστιανικό κόσμο.

(Ὁ συγγραφέας τοῦ κειμένου, πού ἀκολουθεῖ, εἶναι συνταξιούχος ἱεράρχης τῆς «Ὁρ-
θοδόξου Ἐκκλησίας στήν Ἀμερική» (OCA) καί ἡγούμενος τῆς Μονῆς Νέο Ὑστρογκ στὸν
Καναδά. (Τό παλαιό Ὑστρογκ εἶναι στό Μαυροβούνιο). Τό κείμενο ἀποτελεῖ μετάφραση
τῶν δύο τελευταίων τμημάτων ἀνακοινώσεως σέ συνέδριο στή Ρουμανία μέ θέμα τὸν
ἄνθρωπο στήν ἐποχὴ τοῦ ἀπο-χριστιανισμοῦ. Ὁ πλήρης τίτλος τῆς ἀνακοινώσεως ἦταν,
«Πλησιάζοντας τὸν μορφωμένο ἄνθρωπο στή μετα-χριστιανικὴ ἐποχὴ»).

I

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, σπληνιτεύοντας τὴν ἀποφυγὴ τῆς θ. κοι-
ωνίας κάθε Κυριακῆ, θρηνεῖ, «ἄχ, τῆς
συνήθειας καὶ τῆς προκαταλήψεως ἡ
ἰσχὺς!» (πρβλ. Πρὸς Ἐφεσ. Ὁμιλ. Γ').
Ὅντως, ἡ δύναμη τῆς συνήθειας, καὶ
ὄχι ἡ Ἱερὴ Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας
χειραγωγεῖ πολλοὺς ἀπὸ ἐκείνους, πού
διευθύνουν τὰ τῆς Ἐκκλησίας μας.
Φαινόμενα ἐλιτισμοῦ καὶ ὑπεροψίας
τῶν κληρικῶν μας ὑποβόσκουν συχνά,
κάτω ἀπὸ διάφορα ἔθιμα καὶ ἐμπο-
δίζουν τὸ λαὸ νὰ ἀναπνεύσει ἐλευθε-
ρα. Ὅποια καὶ ἂν εἶναι ἡ αἰτία, ἡ δύ-
ναμη τῆς συνήθειας μᾶς ἐμποδίζει νὰ

κάνουμε τίς ἀναγκαῖες ρυθμίσεις καὶ
ἀλλαγές στήν πράξη τῆς Ἐκκλησίας,
προκειμένου νὰ πλησιάσουμε τὸν πιστό
καὶ νὰ τὸν κρατήσουμε μέσα στήν Ἐκ-
κλησία. Δέν μιλάμε γιὰ «ἐκσυγχροني-
σμούς», οὔτε γιὰ ἀλλαγές στήν Ἱερὴ
Παράδοση καὶ ἐκπτώσεις στήν ἀρτιό-
τητα τῆς λειτουργικῆς ζωῆς. Ἐπισημαί-
νουμε τὴν ἀνάγκη νὰ ξαναδοῦμε κά-
ποιες συνήθειές μας, μήπως αὐτές καθ'
αὐτές συγκρούονται μέ τὴν οὐσία τῆς
λειτουργικῆς λατρείας. Ὁ ἀποκλεισμός
τοῦ πιστοῦ ἀπὸ τὴν πλήρη μετοχὴ στή
θεία λατρεία εἶναι ἓνα πρόβλημα, μέ
τό ὁποῖο ὅλοι μας πρέπει νὰ καταπια-
στοῦμε κάποτε, ἀργά ἢ γρήγορα. Στήν
Ἀμερική καὶ τὸν Καναδά, ἡ κατάσταση
ἔχει φτάσει στό σημεῖο νὰ ἀποθαρρύν-
ουν μερικοὶ ἱερεῖς καὶ ἱεράρχες τοὺς
πιστοὺς ἀκόμα καὶ νὰ τηροῦν τίς κανο-
νικές νηστείες τῆς Ἐκκλησίας. Ἕνα
πιὸ ἄμεσο πρόβλημα εἶναι ὅτι, σέ πολλὰ
μέρη, δέν ἐπιτρέπεται οἱ πιστοὶ νὰ συμ-
μετέχουν στήν ψαλμωδία κατὰ τίς ἀν-
τιφωνήσεις στὶς ἱερές ἀκολουθίες, ἐνῶ

**νως» καὶ ὄχι «μυστικῶς» καὶ κατ' ἰδίαν τῇ
φωνῇ τῆς ἀληθείας «μετάκαθαροῦ συνει-
δότος», πράγμα τὸ ὁποῖο καὶ τὸ κύρος
τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας θὰ ἐνισχύσει
καὶ τῇ διακαῇ ἐπιθυμίᾳ καὶ τὴν ἔντονη
ἀξίωση τοῦ εὐσεβοῦς ποιμνίου θὰ ἰκα-
νοποιήσει.**

Ὁ Σχολιαστής

θά έπρεπε, αντίθετα, νά τούς ένθαρρύνουμε νά τό κάνουν. Σέ έλληνικές Έκκλησίες του Καναδά καί της Άμερικής, οί έπίσκοποι έχουν εισαγάγει, μερικές φορές έκβιαστικά, τό όργανο καί τό πιάνο στίς Έκκλησίες. Συχνά, τά ρεσιτάλ όργανικής μουσικής έχουν αντικαταστήσει τά άντίφωνα. Ό πιστός, όμως, καί πάλι έξακολουθεϊ νά μή συμμετέχει σέ ό,τι έχει απομείνει από τήν ψαλμωδία της Λειτουργίας. Ό Άποστολος Πέτρος αναφέρει τούς πιστούς ως «*βασίλειον ιεράτευμα*». Εϊναι ό λαός του Θεού. Πώς γίνεται έμεϊς οί κληρικοί νά αγαπάμε τόσο περιπαθώς τό άτομό μας, νά εϊμαστε τόσο αλαζόνες, ώστε νά πασχίζουμε νά κρατήσουμε τό «λαό του Θεού» όσο μπορούμε πιο μακριά από κάθε συμμετοχή στήν τέλεση της θείας λατρείας, γιά νά θεραπεύουμε, πρώτα καί κύρια, τήν μεγάλη ιδέα, πού έχουμε γιά τόν έαυτό μας;

Όχι μόνο δέν παροτρύνουμε τό λαό νά συμμετέχει ψάλλοντας στή θεία Λειτουργία, (γιά τήν Όρθόδοξη Έκκλησία-καί τήν έτυμολογία-«*λειτουργία*» σημαίνει «*λαού έργον*»), αλλά δέν τόν ένθαρρύνουμε ούτε νά λαμβάνει μέρος συχνά στά άγια Μυστήρια. Άς σταθοΰμε καί άς σκεφτοΰμε τά πράγματα χωρίς προκαταλήψεις έθίμων. Έχουμε, π.χ., τήν άπαράδεκτη καί άνόητη συνήθεια νά άνοίγουμε καί νά κλείνουμε τήν Όραία Πύλη καί τίς κουρτίνες κατά τή διάρκεια της Θείας Λειτουργίας, άνάλογα μέ τήν τάξη των κληρικων, πού ιερουργοΰν (σ. μ. τό έθιμο αυτό επικρατεϊ στίς σλαβικές εκκλησίες στήν έκταση, πού έδω περιγράφεται). Στο περιοδικό του Πατριαρχείου της Μόσχας διάβασα γιά κάποιον ιερέα, τόν όποιο βράβευσαν μέ τό νά

του επιτρέψουν νά έχει τίς κουρτίνες μισάνοιχτες κατά τό πρώτο μέρος της Λειτουργίας! (Βέβαια, τό ότι έλάχιστοι πιστοί πήγαν νά κοινωνήσουν δέν άπασχόλησε κανένα). Τό μόνο επιχείρημα, πού άκουσα, ως πρός τό γιάτί επιτρέπεται σέ κάποιες τάξεις κληρικων νά έχουν τίς κουρτίνες άνοιχτές σέ διάφορες φάσεις της Λειτουργίας, εϊναι ότι «πρέπει οί κατωτέρας τάξεως κληρικοί νά διδαχθοΰν τήν ταπείνωση»!

Κάποιος λόγιος έχει πει: «Η Λειτουργία εϊναι ή ύψιστη μορφή ανθρωπίνης πράξεως, καί ταυτόχρονα ή πιο άπτή έκφρασή της». Ό σκοπός της θείας Λειτουργίας εϊναι νά φέρει τόν πιστό στή θεία Κοινωνία, όχι νά διδάξει σέ μερικούς κληρικούς ταπείνωση καί σέ άλλους αλαζονεία! Όπως καί αν ξεκίνησε, τό έθιμο του άνοιγο-κλεισίματος θυρών καί κουρτινων, άνάλογα μέ βαθμούς κληρικων καί προνόμια, διασπā τήν προσοχή καί συνιστā ένα άκόμα εμπόδιο γιά τόν πιστό νά συμμετάσχει στή Λειτουργία. Παρόλα τά βλακώδη σοφίσματα, κανείς δέν προέβαλε μία σοβαρή εξήγηση γιά τό έθιμο αυτό. Έν τω μεταξύ, ό πιστός πολύ σπάνια διδάσκεται τό νόημα αυτών πού βλέπει καί άκούει στή Λειτουργία. Πώς θέλουμε οί μορφωμένες καί καλλιεργημένες νέες γενεές πιστών νά συνεχίσουν νά παρακολουθοΰν τίς θεϊες ακολουθίες; Ό προτεσταντισμός προσφέρει τουλάχιστον συμμετοχή του λαού στίς συνάξεις του, μαζί μέ άρκετή ρηχή καί κενή διασκέδαση. Η ρηχή, όμως, αυτή διασκέδαση εϊναι πολύ δημοφιλής στή «γενιά της τηλεόρασης». Όσο κολλάμε μέ τόση θερμη σέ άνόητα έθιμα, πού βασίζονται στήν κενότητα καί στόν αΰτοθαυμασμό μας, εϊναι έξαιρετικά δύσκολο

νά κρατήσουμε γερά ὅ,τι ἔχει γνήσιο νόημα καί ὅ,τι ὄντως χρειάζεται.

Ὅ,τι πολυτιμότερο ἔχουμε νά προσφέρουμε στόν κόσμο καί στήν κουλτούρα τῶν καιρῶν μας εἶναι ἡ προσευχή μας μαζί μέ τό μέγα νέφος τῶν μαρτύρων, πού συμπροσεύχονται στή θεία Λειτουργία. Ἡ κοινή μας προσευχή καί λατρεία μέ «καρδιά καί ψυχή μία» εἶναι ἡ κύρια πνευματική μας προσφορά γιά τή ζωή τοῦ κόσμου. Τό κοινό μας ἔργο, δέν εἶναι ἔργο μόνο τοῦ κληρικοῦ, τῆς χορωδίας, τοῦ ψάλτη. Εἶναι ἔργο ὅλου τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, μαζί μέ τούς ἁγίους καί τούς Ἀγγέλους.

II

Μπορεῖ κάποιοι νά θεωρήσουν τίς ικανότητες τῶν κοσμικῶν ὡς ἀπειλή γιά τήν ἐκκλησιαστική ισχύ. Τό λαϊκό στοιχεῖο μπορεῖ ὄντως νά ἀμφισβητήσῃ τήν ἔκταση τῆς ἐξουσίας τῶν θρησκευτικῶν στελεχῶν (καί ἔτσι πρέπει νά κάνει). Εἶναι, ὅμως, παρά ταῦτα, μιά εὐλογία τῆς Χριστιανικῆς παραδόσεως, τόσο γιά τή ζωή τοῦ κόσμου, ὅσο καί γιά τή ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Στήν Ἐκκλησία οἱ λαϊκοί Τῆς παρέχουν τή δυνατότητα νά ἀπαλλαγῇ ἀπό τή φθορά τῆς κοσμικῆς ισχύος, καί νά ξαναβρεῖ τήν αὐθεντική πνευματική Τῆς ἐξουσία. Στόν κόσμο, προσφέρουν τήν ἀναγκαία ἀπεξάρτηση, γιά νά στραφεῖ πρός τό Εὐαγγέλιο καί νά δεχθεῖ πρόθυμα τόν τρόπο ζωῆς, πού Αὐτό προσφέρει καί ὀδηγεῖ στήν ἐλευθερία καί σέ πληρότητα ζωῆς. Ἀκόμα, οἱ λαϊκοί παρέχουν τή δυνατότητα στήν Ἐκκλησία νά ξαναβιώσῃ τήν ἀποστολή Τῆς ὡς «ζύμης». Οἱ πιστοί, δηλαδή, μποροῦν νά ἐκμεταλλευστοῦν κάθε δυνατότητα, πού παρουσιάζεται, καί νά διακονήσουν τήν προσωπική καί κοινωνική ζωή τῶν ἀνθρώπων. Μέ δεδομένο ὅτι «ἡ τελεία

ἀγάπη ἔξω βάλλει τόν φόβο», δέν ἔχουμε νά φοβηθοῦμε τίποτα ἀπό τήν ἀναδυόμενη λαϊκή κυριαρχία μέσα στίς κοινωνίες τῶν ἀνθρώπων.

Αὐτό, πού ἀπαιτεῖται ἀπό μᾶς, εἶναι ἡ ὁλόψυχη μετοχή μας στά δεινά τοῦ κόσμου, μέ ἐφόδιο τή διαπλαστική δύναμη τῆς πίστεώς μας. Πράγματι, ἡ ἀπαίτηση ἀπό μᾶς εἶναι νά βιώνουμε τήν ἀποστολή μας, μέ πρότυπο τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο. Νά γεννᾶμε, δηλαδή, στόν κόσμο τή θεία ἀγάπη, χωρίς ἀναστολές. Εἰδικά χωρίς τίς ἀναστολές, πού ἀνακύπτουν, ὅταν ἡ Ἐκκλησία γίνεται ἐταῖρος τῆς Πολιτείας στή διαχείριση τῆς ἐξουσίας. Ὅταν χρησιμοποιεῖται σάν πράκτορας ἐξουσίας μέσα στήν κοινωνία. Ἡ Χριστιανική Ἐκκλησία δέν πρόκειται πιά νά ξαναπαίξῃ τέτοιο ρόλο. Αὐτό δέν πρέπει νά μᾶς τρομάζει. Τουναντίον πρέπει νά τό δοῦμε σάν πρόκληση γιά ἐγερση καί ὁλομέτωπη ἀναμέτρηση μέ τή νέα αὐτή πραγματικότητα. Πρέπει νά κινηθοῦμε πρός τή μεταχριστιανική ἐποχή μέ τήν αὐτοπεποίθηση, πού μπορεῖ νά μᾶς δώσει ἡ ἀνάκτηση τῆς ἱερᾶς Παραδόσεως, ἡ σπουδή τῶν πηγῶν τῆς καί ἡ ἐμπέδωση τῆς θέσεώς μας ὡς λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Χωρίς τήν ἀλαζονική ιδέα ὅτι εἴμαστε λαός μέ «κυρίαρχο χριστιανικό πολιτιστικό ὑπόβαθρο», καί μέ ὅσες δεσμεύσεις αὐτό συνεπάγεται: τήν προστασία ἰδιοτελῶν κεκτημένων «ἱστορικῶν» προνομίων καί τή δυνατότητα νά χρησιμοποιοῦμε τήν κρατική ἐξουσία γιά νά θέτομε ὑπό διωγμό ἄλλους. Ἐχουμε κληθεῖ νά δώσουμε τή μαρτυρία τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὄχι νά κυβερνήσουμε τόν κόσμο, οὔτε νά ὑπαγορεύσουμε κανόνες συμπεριφορᾶς στούς ἄλλους. Ἐχουμε κληθεῖ νά ἐνταχθοῦμε στό μέγα ἐκεῖνο νέφος τῶν ὁμολο-

Περιεχόμενα 2005 έτους 2005

Κύρια άρθρα

Διάλογος με την ύπαρξή μου, 148, 1. Ἡ κοινὴ μας ἀγωνία, 149, 1. Τὸ πλαστό ὄραμα, 150, 1. «τί ἐστὶν ἄνθρωπος;» 151, 1. «Ποίημα λογικόν» 152, 1. Ἡ πλαστὴ ταυτότητα, 153, 1. Τὸ ἀτίμητο δῶρημα, 154, 1. Περιφέρουμε τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, 155, 1. «Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός», 156, 1. Ἡ ἀναγνώριση τῶν προσόντων μας, 157, 1. Ἡ ψηλάφηση τοῦ κάλλους, 158, 1. Τὰ πρῶτα σημάδια, 159, 1. «Οὐδέν ἄνθρωπος καὶ μέγα ἄνθρωπος», 160, 1. Ἡ χαοτικὴ ἀπόσταση, 161, 1 Κραυγαλέα ἀντίφαση, 162-163, 1. Ἐκτίμηση ἢ ὑποτίμηση; 164, 1. Ἡ διαλεκτικὴ τῶν Πατέρων, 165, 1. «Ἐρχων ἐπλάσθης», 167, 1. Ὑπεύθυνοι διαχειριστές, 168, 1. «Εἰς ἑαυτόν», 169, 1. Ὁ ἀνθρώπινος στεναγμός, 170, 1. Σκύψε, ἀδελφέ μου, στὴ Φάτνη, 171, 1.

Ἄρθρα γραμμῆς

Ἡ διαβάθμιση τῶν προτεραιοτήτων στὴν Ἐκκλησία Α', 148, 3. Ἡ διαβάθμιση τῶν προτεραιοτήτων στὴν Ἐκκλησία Β', 148, 3. Ψεύδεται... 150, 3. Τὸ ψυχοφάρμακο, 151, 3. Τὸ βαθύ τραῦμα, 152, 3. Κάθαρση ἢ πιστοποίηση τῆς ρύπανσης; 153, 11. Ὑποπτε μεθόδευση, 154, 3. Ἐπικοινωνιακὴ ἀπάτη (!), 155, 3. Τὸ πραξικόπημα, 156, 3. Ἐπικοινωνιακὴ ἀπάτη (2), 157, 3. Δυσωδία προσωπικοῦ κεκτημένου, 158, 3. Ὀμπρέλα τῆς διαφθορᾶς, 159, 3. Στά ἴχνη τῶν κυκλωμάτων τῆς διαφθορᾶς, 160, 3. Ὁ Κορινθιακὸς ρύπος, 161, 3. Ἐξόφληση ἐπιταγῶν, 162-163, 3. Ἡ λαϊκὴ ἀπόρριψη, 164, 3. Τὰ «θερμοκήπια τῶν ἀθλιότητων, 165, 3. Χριστόδουλος, ὁ αὐτοαναιρούμενος, 166, 1. Ὁδοιπορικὸ κατασχύνης, 167, 3. Οἱ κόκκινες κάρ-

γητῶν, πού προηγεῖται ἡμῶν καὶ νὰ θρέψουμε τὸν κόσμο, τὴν κοινωνία, τὸν πολιτισμό. Νὰ προσφέρουμε τοὺς λόγους καὶ τὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ σὰ φάρμακο στὸν κόσμο, τὸν ὅποιο ἀγαπᾶμε καὶ τὸν γνοιαζόμαστε. Πού δὲν τὸν θεωροῦμε ἐχθρό ἢ ἀντίπαλο.

Ἐάν τὸ ἐπιτύχουμε αὐτό, τότε μπορεῖ νὰ νιώσουμε κάτι ἀπὸ τὸ δυναμισμό τῆς δημιουργίας. Θὰ γίνουμε τότε πιο ἄξιοι νὰ ἀγαπήσουμε τὸ Θεό καὶ νὰ ὑπηρετήσουμε τὸ ἔργο Του με ἀγάπη, πού συμπάσχει μαζί με τὸν κόσμο. Θὰ μπορέσουμε τότε νὰ γιατρέψουμε πληγὲς προκαταλήψεων, σπασμένες εἰκόνες ζωῆς, πού στρεβλώνουν τὴ στάση μας ἀπέναντι στὴ κτήση καὶ στοὺς συνάνθρωπο. Τὴν πραγματικότητα δὲν τὴν ἀποτελοῦν ἀφηρημένες καὶ ἄϋλες ιδέες. Πραγματικότητα εἶναι οἱ ἐμπειρίες μας, εἶναι οἱ ἄνθρωποι τοὺς ὁποίους συναντᾶμε. Ἡ ἐμπειρία, πού τελικὰ θὰ ἀποκτήσουμε, εἶναι ὅτι ἡ δημιουργία εἶναι

καλὴ, ἀσχέτως ἂν συχνὰ οἱ ἄνθρωποι κάνουν κακὴ χρῆση τῆς. Καὶ ὅτι, ἂν ἐπιδιώξουμε τὴν ἐνοίκηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέσα μας, θὰ μπορέσουμε νὰ συμβάλουμε κάπως στὴ θεραπεία τῆς κοινωνίας γύρω μας, τῆς ἀνθρωπότητας ἐν γένει, τὴν ὁποῖαν ὁ Θεὸς ὑπεραγαπᾷ. Μόνο τότε μποροῦμε νὰ ἐλπίσουμε ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ἀναστραφεῖ τὸ ρεῦμα ἀποχριστιανισμοῦ τῆς κοινωνίας καὶ τῆς κουλτοῦρας τῆς.

«Καθένας ἃς ἔχει στοὺς νοῦς του ὅτι ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι κάτι τὸ ἀσύγκριτο. Πάνω ἀπ' ὅλα ἃς μὴ ξεχνᾷ ὅτι ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ εἶναι μέσα του, μέσα του καὶ μόνο, καὶ ἔτσι μπορεῖ νὰ τὴν ἀγνοήσει ἢ νὰ τὴν ἀφανίσει. Μπορεῖ, ὅμως, καὶ νὰ ἔλθει πρὸς τὸν Θεό, ἐκδηλώνοντας τὴ λαχτάρα του νὰ ἐργαστεῖ με Αὐτόν καὶ γι' Αὐτόν» (LeComte Du Nouy, 1947).

Ἀρχιεπίσκοπος Λάζαρος Puhalo.

τες, 168, 3. Ἀπάντηση στὸν ἱατρό-ιερέα Πέτρο Μαριᾶτο, 168. 5. Ἀκαρπὴ ὑπεράσπιση, 169, 3. Ἀσκήσιον φουσκωμένα, 170, 3. Νέος «πλάνης» καὶ «πλανήτης», 171, 3.

Ἄρθρα συνεργατῶν

Ε. Χ. Οἰκονομάκου: Χιλιαστικές οὐτοπίες, 148, 11. Σχολιαστή: «Πρὸς τρίτους», 149, 10. Ε. Χ. Οἰκονομάκου: Ἡ Ὁρθοδοξία σέ διάλογο, 149, 12. Συν: Ἡθελημενες ἀντικανονικότητες, 150, 11. Συν.: «Υγείαν ἔχομεν...», 151, 12. Δήλωση Αἰγιαλείας Ἀμβροσίου, 151, 15. Ε. Χ. Οἰκονομάκου: Σχολαστικισμός Ὁρθοδόξων, 152, 11. Λαϊκό μέλος τῆς Ἐκκλησίας: 153, 15. π. Ἰωάννη Reeves, 154, 11. Μακκαβαίου: Συσπείρωση αἰσχύνης; 154, 14. Ε. Χ. Οἰκονομάκου: Τάφοι κεκονιαμένοι, 155, 7. «Τίς κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος;» 155, 15. Σχολιαστή: Ἀπάντηση στὸν ἀρθογράφο τοῦ «Βήματος», 156, 10. Ε. Χ. Οἰκονομάκου: Ἐκκλησία καὶ Δικαιοσύνη, 156, 14. Σχολιαστή: Ὑποκλοπές, Νομικὴ καὶ Κανονικὴ θεώρηση, 158, 11. Ε. Χ. Οἰκονομάκου: Χαίνουσες πληγές, 158, 13. 7. «Εάν τό ἄλλας μορανθή...», 159, 15. Σχολιαστή: Κάθαρση, ἐπαγγελία χωρίς ἀντίκρουσμα, 160, 12. Ε. Χ. Οἰκονομάκου: Ἡ αἵρεση τῶν καθαρῶν, 161, 11. Κρίση στή Δικαιοσύνη, 161, 14. π. Κ. Α. Γ. Πρεσβυτέρου: Γιά ποιὰ δημοκρατία μιλάτε, Μακαριώτατε; 162-163, 10. Μακκαβαίου: Εὐτελισμός Μυστηρίων, 162-163, 12. Chris Banescu: Κανείς Σαμαρείτης δέν ἐμφανίστηκε, 162-163, 14. Σχολιαστή: Ἐκκλησιαστικές ἀντιφάσεις, 164, 10. Μακκαβαίου: Ὁρθοδοξία διευθυντηρίων, 164, 13. 7. «Μήποτε τῇ καρδίᾳ συνῶσιν», 164, 15. Συν.: Ἔτσι, γιά νά μήν τά ξεχνᾶμε, 165, 11. Σχολιαστή: «Τίς πταίει...», 165, 14. Σχολιαστή: Κληρικοί καὶ προσωπικά δεδομένα, 167, 13. Σχολιαστή: Διαπιστώσεις καὶ προβληματισμοί, 168, 12. Ε. Χ. Οἰκονομάκου: Δόγμα καὶ ἦθος, 168, 14. Συν.: Τά δύο πλῆγματα, 169, 11. Μακκαβαίου: Οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας, 169, 15. Σχολιαστή: Τό «πόθεν ἔσχες» καὶ πάλι ἐπικάιρο, 170, 11. Σεξουαλικές παρεκτροπές στήν Ἐκκλησιά, 170, 13. Σχολιαστή: Ἡ ἱστορία τῆς κάθαρσης, 171, 9. Ἀρχιεπισκόπου Λαζάρου Puhalo: Ἡ Ἐκκλησία στό μετα-χριστιανικό κόσμο, 171, 12.

Ντοκουμέντα

Ἡ Σύνοδος τιμᾶ τὸν Μητροπολίτη Μπεζενίτη, 152, 10. Ἐκρήξεις στό πιλοτήριο, 152, 3. Ἀφορισμός ἀπὸ τὸν Κορίνθου, 155, 10. Μιά ἀλληλογραφία-ἐπισήμανση, 157, 13. Ἐφημερίς «Ἡμερησία»: Νόμιμη ἡ δημοσιοποίηση στοιχείων ἀπὸ κασέτες, 160, 14. Ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου: Αἱ τηρητέαι βασικαὶ κατευθύνσεις ἐν τῇ διοργανώσει τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοσύνης, 169, 8. Ἀρχιμ. Χριστοδούλου Παρασκευαΐδη: Ἀρχιτεκτονικὴ δομὴ τοῦ Σχεδίου Νόμου περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων, 170, 8.

Νεωκόρος

Ἀδελφὰ κουσούρια, 148, 14. Ἐλλειμμα ντροπῆς; 150, 14. Ὁτενεκές τοῦ διαόλου, 152, 14. Σημάδια τῶν καιρῶν, 167, 15.

Ψίθυροι

Ἡ ὑποπτη σιωπὴ, 149, 15. Ἡ ἐναγώνια κραυγὴ, 149, 16. Ὁ πρῶτος ὑπεύθυνος, 152, 16. Τό χάρισμα, 154, 16. Πρόσθετη πληροφόρηση, 154, 16. Ἡ ἄτυπη Εἰσαγγελία, 155, 16. «Τὰ ἐν οἴκῳ», 155, 16. Ὀνειρο ἐφιαλτικό, 157, 16. Τό Συμβόλαιο τῆς διαπλοκῆς, 258, 16. Ἡράκλειος ἄθλος, 161, 15. Ἀπορία ἀναπάντητη, 161, 15. Μνημεῖο ἡγεμονικῆς ἀλαζονείας, 161, 16.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτήτης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΑΪΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X